వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

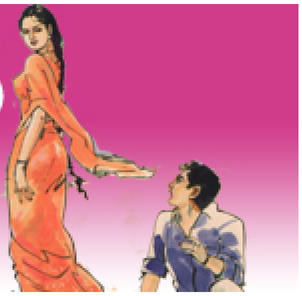

(గత సంచిక తరువాయి)

వాసవి మాట్లాడలేదు. మెల్లిగా టిఫిన్ చేస్తూ కూర్చుంది.

"ఏంటలా అయిష్టంగా తింటున్నావ్? బాగాలేదా?" అంటూ అడిగాడు జగదీష్.

ఆమె మాట్లాడలేదు గబుక్కున వాష్ బేసిన్ దగ్గరికి పరుగెత్తింది. ఆమె వాంతి చేసుకుంటే విభ్రాంతిగా చూసాడు జగదీష్.

"ఆడడ. అమ్మకు ఏమాయెను?" అంటూ వేలాయుధం ఆమెకి టవలందించాడు.

"ఫర్వాలేదు. కొద్దిగా కడుపులో తిప్పింది" అంది వాసవి.

వేలాయుధం ట్రే తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

"వసూ. నీకు పూర్తిగా తగ్గలేదా?" అన్నాడు జగదీష్ అనునయంగా.

అతనెంత ప్రేమగా పలుకరిస్తే అంత వళ్ళుమండి పోతున్నది వాసవికి.

అనంత్ మెల్లిగా జారుకున్నాడు. ఎంత త్వరగా నిజాలు బయటపెట్టి బయటికి తప్పుకుందామా అని వుంది వాసవికి.

ఇలా నాటకం ఆడడం చాలా నీచంగా హేయంగా అనిపిస్తోందామెకు.

"నన్ను కాస్సేపు పడుకోనివ్వండి" అంది వాసవి.

"ఇట్సాల్ రైట్" అంటూ భుజాలెగరేసి బయటికి నడిచాడు జగదీష్.

అతను వెళ్ళగానే వాసవి మంచంమ్మీద వున్న వస్తువులన్నీ ఒక ప్రక్కకి త్రోసి పక్కమీద ఒరిగింది.

ఆ ఒంటరితనం ఆమెకు ఎంతో హాయి కలిగించింది.

జగదీష్ గబగబా మెట్లు దిగుతుంటుంటే చివరి మెట్టు మీద కాలేసి విలాసంగా నిలబడ్డాడు బలరాం.

జగదీష్ మంత్రం వేసినట్లు నిలబడిపోయి "నువ్వా?" అన్నాడు అప్రయత్నంగా.

"నేనే. ఫారిన్నుంచి ఎప్పుడొచ్చేసేవ్ బ్రదరూ" అన్నాడు నవ్వుతూ సిగరెట్ ముట్టించి.

"నాలుగురోజులయ్యింది" అన్నాడు పొడిగా.

"నాకు సెప్పకుండా ఎల్లిపోయేవేంటి? నేను డబ్బుకెంత యిబ్బంది పడిపోతున్నానో తెలుసా?"

"అయితే" జగదీష్ నొసలు చిట్లించి అడిగాడు.

"అయితే ఏంటి? సొంత బ్రదరు ఆస్తిలో చిల్లిగవ్వ అడక్కుండా కనీసం మేడలో వాటా అడక్కుండా ఊరవతల చెట్టుక్రింద మెయింటెయినయిపోతుంటే కనీసం తాగడానికి కర్చుకి డబ్బివ్వకుండా ఎల్లిపోవడం ఏం బాగుంది బ్రదరూ" అన్నాడు బలరాం నవ్వుతూ.

జగదీష్‌కి మతిపోయింది.

"అతన్ని తన బ్రదరుగా యింట్లో వాళ్ళకి చెప్పినమాట వాస్తవమే. కాని ఈ విషయం వీడికెలా తెలిసింది?"

"ఏంటీ బ్రదర్ ఆలోచన"

"నేను లేనప్పుడొచ్చేవా నువ్వు?"

"వచ్చాను బ్రదర్ మరదలు సెక్రటరీతో షికారెల్లిందని తెలిసి ఎల్లిపోయాను. ఏంటి కథ. ఈసారి కేసు నాకు అప్పచెప్పలేదేం? భయపడిపొయ్యావా?" అంటూ ఎగతాళిగా నవ్వాడు బలరాం.

"బలరాం" కోపంగా అరిచాడు జగదీష్.

"ష్! గట్టిగా అరవకు జనం వున్నారు. యింటే బాగోదు. ఒక యాభయి యిస్తే ఎల్లిపోతాం?"

"యాభయ్యా?"

"అవును. యాభయ్యే. ఫిఫ్టీ పక్కనే పక్కనే మూడు సున్నాలు"

"నీకు మతిపోయింది."

"నాక్కాదు పొయ్యింది. ఈ మధ్య కొత్తకేసు అప్పచెప్పావ్ మరచిపోయావా?"

జగదీష్ అసహనంగా లోపలి కెళ్ళాడు. బలరాం గర్వంగా మరో సిగరెట్టు ముట్టించి విలాసంగా చుట్టూ చూస్తూ నిలబడ్డాడు.

వేలాయుధం సోఫాలు తుడుస్తూ బలరాం వంక తేరిపార చూసి "తమరు?" అన్నాడు వినయంగా.

"మీ అయ్యగారి మొగుణ్ణి" అన్నాడు బలరాం తనమాటకి తనే నవ్వుతు.

"ఆమ! కూర్చోండి" అన్నాడు.

"నీ అయ్యగారికంటే నువ్వే మర్యాదస్తుడివి" అంటూ బలరాం ఠీవీగా వెళ్ళి సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"కాఫీ.."

"ఎదవ కాఫీ నాకెందుకు? విస్కీ దొరుకుద్దా?"

వేలాయుధం బలరాం వైపు అమాయకంగా చూసాడు.

"సర్లే. నీకు యిస్కీ అంటే తెలిసినట్టులేదు. ఈ రోజేంటి టిఫిను"

"పెసరట్టు - ఉప్మా"

"అయితే పట్టుకురా" అన్నాడు బలరాం దర్జాగా.

వేలాయుధం లోపలికెళ్ళాడు.

అనంత్ ఏదో ఫైలు తీసుకుని లోపలికొచ్చి సోఫాలో కూర్చున్న బలరాం వైపు ఆశ్చర్యంగా చూసాడు.

"ఏంటి బ్రదరూ నన్ను గుర్తుపట్టినట్లు లేదే? బాగా నున్నబడ్డావు కథ మంచి రంజులో వున్నట్టుంది" అన్నాడు నవ్వుతూ.

అనంత్ కోపంగా చూసాడు బలరాం వైపు.

"కోపంగా సూడకు. నాకంతా తెలుసులే. ప్రేమయాత్రలు ముగించుకుని ఎప్పుడొచ్చావేంటి?" అన్నాడు తిరిగి.

"యూ షటప్?"

"ఆ వాగుడే తగ్గించుకో. లేకపోతే ఏం జరుగుద్దో మీ అయ్యగార్నడుగు"

"ఏవిటది?" జగదీష్ విసుగ్గా బయటకొచ్చాడు.

"నీ సెక్రటీకి నోటి దురుసెక్కువ తగ్గించుకోమంటున్నాను. నీ సొంత బ్రదర్ని కదా నేను. నన్నే షటప్ అంటాడా సన్నాసి."

జగదీష్ అనంత్ వైపు కోపంగా చూసి "ప్లీజ్ అనంత్ కంట్రోల్ యువర్ టంగ్. నేను ఫైల్స్ యిప్పుడు చూడను. కాస్సేపాగిరా" అన్నాడు.

అనంత్ ముఖం చిన్నబోయింది.

"ఓ.కె సర్" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు.

వేలాయుధం వేడివేడి పెసరట్లు తొందరగా తెచ్చి టేబుల్మీద పెట్టి "సాపాడండి" అన్నాడు.

జగదీష్ వేలాయుధంవేపు అసహనంగా చూసి "ఏమిటది?" అన్నాడు.

"టిఫిన్ సార్ ఉప్మా అయిపూడ్సింది. అందుకే, పెసరట్టు ఒకటే తెచ్చినాను, తప్పయితే క్షమించండి సార్" అన్నాడు.

జగదీష్ కోపాన్ని దిగమ్రింగుకుని "సరే కాఫీ కూడా తీసుకురా" అన్నాడు.

వేలాయుధం సరేనంటూ లోపలికెళ్ళాడు.

"మర్యాదలు బాగా చేయించుకుంటున్నావ్. ప్రస్తుతానికి యిది తీసుకెళ్ళు" అంటూ నోట్ల కట్ట బలరాం ఒళ్ళోకి విసిరాడు.

"బలరాం ఆ కట్టని అటూ యిటూ తిప్పి నేనడిగిందాంట్లో సగం కూడా వున్నట్టు లేదు. నీకు నేను ఎలా కనిపిస్తున్నాను?" అన్నాడు.

"నా దగ్గర ప్రస్తుతం అంతే వుంది. నాకు బిజినెస్లో బాగా నష్టమొచ్చింది. నన్నూరికే బాధపెట్టకు" అన్నాడు జగదీష్ విసుగ్గా.

"ఈ మధ్య నన్ను సూస్తే కొంచెం యిసుగ్గానే వుంది నీకు ఆ సెక్రటీని సూసుకుని నన్ను యిదిలించేయ్కూ. నేజేసే పనులు ఆడు సెయ్యలేడు. అది గుర్తుంచుకో. నీకు బిజినెస్లో నష్టవొచ్చే ఎల్లేవా ఫారిన్" అన్నాడు బలరాం ఎగతాళిగా.

జగదీష్ మాట్లాడలేదు.

"మరో పదిరోజుల్లో మిగతాది ఎడ్జస్టు సేసెయ్యి" అంటూ పైకి లేచాడు బలరాం.

వేలాయుధం "కాఫీ సార్" అంటూ వచ్చాడు.

"నాకు కాఫీ తాగే ఎదవలవాటు లేదు. మీ అయ్యగారికివ్వు. నీరసించి పోయాడు" అంటూ వెళ్ళిపోయాడు బలరాం.

జగదీష్ వేలాయుధం వేపు సీరియస్గా చూసి కప్పుని నేలకేసి కొట్టాడు.

అనుకోని ఆ చర్యకి వేలాయుధం అదిరిపడ్డాడు.

"ఆ వెంటనే ఆడడ! ఎన్నా పన్ రే సార్?" అంటూ ముక్కలు ఎత్తసాగాడు.

జగదీష్ అదే కోపంతో విసురుగా లోనికెళ్ళిపోతుంటే వేలాయుధం మెల్లిగా తలతిప్పి జగదీష్ వెళ్తున్నవేపు చూసాడు.

బలరాం బాగా తాగి రోడ్డుమీద నడుస్తున్నాడు. వాడి శరీరం స్వాధీనం తప్పి భూమికి జానెడు ఎత్తులో తేలుతున్నది.

శంకర్ దూరంగా నిలబడి వస్తోన్న బలరాం వైపే చూస్తున్నాడు. వాడికి అర్ధమయింది బలరాం జగదీష్ నుండి డబ్బు గుంజాడని.

బలరాం హేళనగా "ఆడు ఎవరికోసం యిస్తాడ్రా డబ్బు. ఇవ్వనంటానికి దమ్ములా" అంటున్నాడు.

సరిగ్గా అప్పుడే ఒక ఫియట్ కారు దూరం నుండి అమితమైన వేగంతో వస్తోంది.

బలరాం రోడ్డుకి అడ్డదిడ్డంగా నడుస్తున్నాడు.

"ఎందుకు పక్కకి తప్పుకోవాలిరా? ఈ రోడ్డు ఎవరి బాబుదీ? నా యిట్టమొచ్చినట్లు రోడ్డుమీద, నడి సెంటర్‌లోనే నడుస్తా" అంటూ బలరాం యింకా యిష్టం వచ్చినట్లు రోడ్డుమీద నడవసాగాడు.

శంకర్ మతిపోయినట్లు చూసాడు.

కారు కనురెప్ప పాటులో బలరాంని ఢీకొని ముందుకి పరిగెత్తింది.

శంకర్ ఉలిక్కిపడి చూసాడు.

కారు నడుపుతోన్న వ్యక్తిని చూడగానే వాడి కళ్ళు ఆశ్చర్యంతో వెడల్పయ్యాయి.

బలరాం శరీరం ఎగిరిపడింది.

అతని తలనుండి రక్తం ఎర్రగా చిక్కగా స్రవిస్తోంది. శంకర్‌కి క్షణం ఏం చేయాలో తోచలేదు.

ఈ బలరాం చచ్చిపోతే అనేక నిజాలు నిక్షిప్తమైపోతాయి.

"అలా అనుకోగానే వాడు శక్తికొద్దీ గట్టిగా ఏక్సిడెంటు... ఏక్సిడెంటు" అంటూ అరిచాడు.

మరో పదినిముషాల్లో జనం మెల్లిమెల్లిగా బయటకొచ్చారు.

బలరాం శరీరం హాస్పిటల్‌కి తరలించబడింది.

శంకర్‌తోపాటు అతనికి సహాయంగా నిలబడ్డ మరో వ్యక్తికి కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నాడు శంకర్.

"ఫర్వాలేదు. ఇందులో ఏముంది? ఇంతకీ నువ్వు.. ఇతనికి ఏమవుతావు" అడిగాడతను.

"ఏమీ కాను సార్. ఊరికే స్నేహం" అన్నాడు శంకర్.

"ఇంత పెద్దవాడితోనా?"

శంకర్ సేపు మాట్లాడలేదు.

"సార్. ఇతనికి ప్రమాదం లేదు కదా. ఇతను చచ్చిపోకూడదు సార్."

"పర్వాలేదట. బ్రతుకుతాడు" అంటూ భరోసా యిచ్చాడతను. "నువ్వు చాలా మంచి పిల్లాడిలా వున్నావు. ఇతనిలాంటి తాగుబోతుకోసం బాధపడుతున్నావ్? అయినా అంత తప్ప తాగి రోడ్డు మీద నడిస్తే యాక్సిడెంట్ కాదా?"

"అతను తాగిన మాట నిజమే. కాని ఏక్సిడెంటు కాదు సార్, కావాలనే.." అంటూ ఆగిపోయాడు, శంకర్.

ఆ వ్యక్తి శంకర్ వేపు ఆశ్చర్యంగా చూసాడు.

"కావాలనా? అయితే పోలీసులకి చెబుదాం రా" అన్నాడతను.

"వద్దు సార్. వాళ్ళేమీ సాయం చెయ్యరు సార్. వాళ్ళంతా డబ్బున్న వాళ్ళు కోసమే సార్" అన్నాడు శంకర్ నిస్పృహగా.

"నువ్వలా బాధపడొద్దు. తెలిసిన నిజం దాచడం అన్నిటికన్నా పెద్ద నేరం. నువ్వురా, నేను నీకు సహాయంగా వుంటాను" అన్నాడతను. శంకర్‌కి ధైర్యం చెబుతున్నట్లుగా.

"మీకు తెలియదు సార్, నేనొకసారి ప్రముఖ డిటెక్టివ్‌గారింటికెళ్ళి సహాయం చేయమని కోరాను. ఆయన డబ్బు యివ్వందే చేయనని నిరాకరించారు. అయినా ఆశచావక ఈ దుర్మార్గుడి వెంట వుంటూ అన్ని విషయాలూ తెలుసుకోవాలని ప్రయత్నించాను. కానీ నేను ఏం చేయగలను?" అన్నాడు శంకర్ నిస్పృహగా.

"నువ్వు ధవళాచలంగారిని కలిసావా?"

"ఆఁ ఆయన గురించే నేను చెప్పేది" అన్నాడు శంకర్ నిరసనగా.

ఆ వ్యక్తి నవ్వి "నువ్వు నా వెంటరా" అన్నాడు.

"ఎందుకు?" శంకర్ అయోమయంగా చూసాడు.

"ఒక తమాషా చూపిస్తాను"

శంకర్ అతని వెంట నడిచాడు.

35

"అమ్మా"

వాసవి కళ్ళు తెరచి చూసింది.

ఎదురుగా పరిమళ.

"ఎప్పుడొచ్చావు నువ్వు? మీ అమ్మాయి బాగుందా? అసలేమైంది ఆమెకు?" గబగబా అడిగింది వాసవి.

వాసవికి కాస్త వళ్ళు చేసినట్లు ఆరోగ్యంగా కనిపించింది పరిమళకి. ఆమె మనసు పరిపరివిధాల పోయింది.

పరిమళ నిస్పృహగా నవ్వి "దాని గురించి ఏం చెప్పాలో కూడా నాకే తెలియడం లేదు. అసలు తను కష్టాల పాలవుతున్నాననే ఇంగితమే దానికి లేకుండాపోయింది. కన్నతల్లినే గుర్తించలేని స్థితిలో వుంది" అంది.

వాసవి నవ్వింది.

"అలా అర్థం చేసుకోలేనప్పుడు రెండు లాగికొట్టడమే కన్నతల్లిగా నీకా హక్కువుంది" అంది.

పరిమళ వాసవి వైపు తేరిపార చూసింది.

"చెప్పినంత తేలికకాదు తల్లీ? నాకు దానికి ఎన్నో అంతరాలు తేడావుంది. నేను తల్లినని తెలిస్తే ఎలాగుండేదో కానీ ఇప్పుడలా చెప్పినా అది పరిహాసంగానే తీసుకుంటుంది. ఇక కొడితే వూరుకుంటుందా?" అంది.

"ఏ తల్లీ బిడ్డకి అనర్థం జరగాలని కోరుకోదు జన్మనిచ్చిన నీకు దండించే అధికారం కూడా వుంది. ఆ అధికారంతోనే మందలించాల్సింది. ఇంతకు అసలు ఏం జరిగింది?" అంది వాసవి.

"నా గోడు ఎప్పుడూ వుండేది. అవన్నీ తీరుబడిగా చెబుతాను. నాన్నగారొచ్చారు. ఆ సంగతి తెలుసా?" అంటూ అడిగింది పరిమళ.

వాసవి ఆశ్చర్యంగా చూసింది.

"ఏ నాన్నగారు?" అంది ఆశ్చర్యంగా.

"ఏ నాన్నగారేమిటమ్మా మీ నాన్నగారే. పెద్దయ్యగారు"

వాసవి ఆశ్చర్యంగా లేచి నిలబడి "ఎప్పుడు?" అంది.

"పదిహేను రోజులయింది. మళ్ళీ గుండెనొప్పివస్తే హాస్పిటల్లో జాయినయ్యారు"

వాసవి కనురెప్పలు బాధతో రెపరెపలాడాయి.

"ఈ విషయం నాకు జగదీష్ చెప్పనేలేదు" అంది నిష్ఠూరంగా.

"అందులో అతని తప్పులేదు. మీరు వచ్చీరాగనే చెబితే బాధపడతారని చెప్పివుండదు. ఆయన రోజూవచ్చి చూస్తూనే వున్నారు."

"అయితే మనం వెంటనే డాడీదగ్గరకి వెళ్దాం. నీకు తెలుసా ఏ హాస్పిటలో" అడిగింది వాసవి.

"ఇదివరకు జాయినయ్యిందేనట. రామస్వామి అయ్యంగార్ ఆస్పత్రి"

వాసవి గబగబా అద్దంలో జుట్టు సరిచేసుకుని పర్స్ అందుకుంది.

"అయ్యంగారికి చెప్పండమ్మా" అంది పరిమళ.

"ఫర్వాలేదు పద" వాసవి గబగబా మెట్లు దిగి గారేజ్ వేపు వెళ్ళబోతోంటే అనంత్ ఎదురొచ్చి "ఎక్కడికి?" అన్నాడు పరిమళని క్రీగంట గమనిస్తూ.

"డాడీకి మళ్ళీ హార్ట్ ఎటాక్ వచ్చిందట. మనం లేనప్పుడు వచ్చారట" అంది కంగారుగా.

వాసవి అతనికి చాలా చేరువగా నిలబడి క్లోజుగా మాట్లాడటం పరిమళ గమనిస్తోంది.

"ఎప్పుడు?" అనంత్ కావాలనే వాసవి చేతులు పట్టుకుని అడిగాడు ఆత్రుతగా.

పరిమళ కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి.

వాసవి ఇదంతా గమనించడం లేదు.

"డాడీకి నువ్వు కనబడితే ప్రమాదం నాకంతా గందరగోళంగా వుంది. నేనందుకే ఇక్కడికి రానంటే వినలేదు నువ్వు. జగదీష్ తనంతటన తాను అన్ని గ్రహించకముందే మనం చెప్పేయడం గౌరవంగా వుంటుంది" అంది గబగబా.

"నువ్వూరికే తొందరపడకు. ఎప్పుడేది చెయ్యాలో నాకు బాగా తెలుసు, నీకెలాంటి ప్రమాదమూ లేదు. అన్నిటికీ నేనున్నానన్న సంగతి గుర్తుంచుకో" అన్నాడు ధైర్యం చెబుతున్నట్టు అనునయంగా అన్నాడు.

"కాని.. నీకెలా చెప్పను? ఆ జగదీష్ దగ్గరకొస్తుంటే ఆడదానివయిపుడితే తెలిసేది నీకు" అంది వాసవి ఉక్రోషంగా.

అనంత్ చిన్నగా నవ్వాడు. "అర్థమయ్యింది. రెండురోజుల్లో అంతా తేల్చేస్తాను కొంచెం ఓపికపట్టు"

"సరే నేను వెళ్ళి డాడీని చూసొస్తాను"

"జాగ్రత్తగా వెళ్ళగలవా?"

వాసవి వెనక్కు తిరిగేసరికి పరిమళ అదేమీ గమనించని దానిలా తలతిప్పి నిలబడింది.

వాసవి కారు బాక్ చేసుకుని వచ్చి పరిమళ ముందాపింది. పరిమళ కారెక్కి కూర్చుంది.

ఆమె చూపులు మాత్రం వాసవిని కన్నార్పకుండా నిశితంగా పరిశీలిస్తున్నాయి.

కారు అతిలాఘవంగా అతి నేర్పుగా డ్రైవ్ చేస్తున్న వాసవి తన జీవితాన్ని ఎందుకు సరిగ్గా గమ్యంవేపు నడిపించలేక పోతోందో అర్థం కావడంలేదు పరిమళకు.

కారు హాస్పిటల్ ముందాగింది.

వాసవి గబగబా కారుదిగి "రూం నెంబర్?" అంటూ అడిగింది.

"స్పెషల్ వార్డు రూమ్ నెంబర్ ఇరవై ఆరు" అంది పరిమళ.

వాసవి రూంలోకి ప్రవేశించేసరికి జగన్నాధరావుగారు తలగడకి జేరబడి కూర్చున్నారు.

"డాడీ" అంది వాసవి.

జగన్నాధరావుగారు కూతురివేపు చకితులయినట్లు చూసి "ఎప్పుడొచ్చేవమ్మా" అన్నారు ప్రేమగా.

ఆ ప్రశ్నకు జవాబు చెప్పకుండా "ఎలా వుంది డాడీ మీకు?" అంది ఆందోళనగా.

"నాకేం బాగానే వున్నాను. మాటిమాటికీ ఈ వంకన కావాల్సినంత రెస్టు దొరుకుతోంది" అన్నారు.

వాసవి తండ్రి ప్రక్కనే కూర్చుంది. ఆయన చెయ్యి ఆమె తలని ఆప్యాయంగా నిమురుతోంది.

పరిమళ దూరంగా నిలబడి వారిద్దరి మధ్య జాలువారుతున్న ఆప్యాయతానురాగాల్ని గమనిస్తోంది.

ఆమె హృదయం క్షణం మెలితిప్పినట్లయింది.

కన్నబిడ్డను కళ్ళెదుట చూస్తూకూడా ఆప్యాయంగా "అమ్మా" అంటూ దగ్గరికి తీసుకోలేని నికృష్టమైన జన్మ తనది.

ఇంత దురదృష్టానికి తనేం పాపం చేసిందో.

జగన్నాధరావుగారు పరిమళవైపు చూసి ఆమె మనోభావాలు గ్రహించిన వాడిలా తన చేతిని వాసవి తలమీదనుంచి చటుక్కున లాక్కున్నారు.

"నీకిప్పుడెలా వుందమ్మా?"

"బాగానే వుంది డాడీ."

"జగదీష్ నిన్ను ప్రేమగానే చూసుకుంటున్నాడు కదూ."

వాసవి వెంటనే జవాబు చెప్పలేకపోయింది. చాలా నీరసంగా "ఊ" అంది.

జగన్నాధరావుగారు అదోలా పరిమళవైపు చూసారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments